

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

CARAMEL, UN PISOI CURAJOS

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
mică

Capitolul unu

– Ar trebui să ne grăbim, Helena, spuse Lucy privind-și ceasul și iuțind pasul. Avem foarte multe de făcut în dimineața asta, sunt doi câini de operat. Trebuie să pregătesc totul.

– Te ajut și eu, zise Helena veselă, învârtindu-se pe trotuar în fața verișoarei sale. Cel mai mult îi plăcea să dea o mână de ajutor în cazul operațiilor. Pot să dau eu de mâncare

animalelor și să curăț singură cuștile.
Mă pricep.

Lucy îi zâmbi larg.

– Știu că te pricepi. Ai zice că ești cea mai tânără asistentă medicală veterinară din țară, Helena – ai aproape tot atâta experiență ca și mine.

– Încă nu m-am hotărât ce vreau să mă fac – soră medicală sau chiar medic veterinar, spuse cu seriozitate fetița. E mai greu să fii doctor. Și nu știu dac-aș fi în stare să fac operații. Nu-mi place să văd sânge. Dar poate o să mă obișnuiesc cu el.

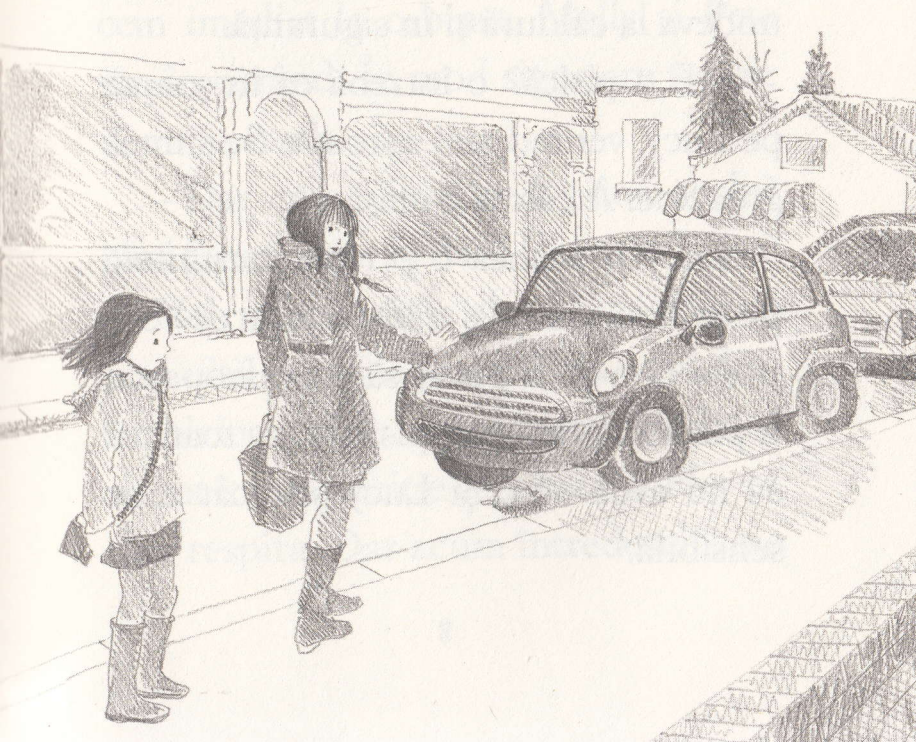
– Sigur te obișnuiești, zise Lucy. Nici mie nu-mi prea plăcea când am început școala de asistente, dar acum nici nu-l mai observ.

– Bănuiesc că iepurașul cu urechile pleoștite a plecat deja acasă, nu? întrebă

Respect pentru oameni și cărți

Helena. Îi făcuse plăcere să-l mângâie când trecuse pe la serviciul lui Lucy cu vreo două zile în urmă, după școală. Era atât de simpatic și... Lucy, ce-i aia?

Se opri din țopăit și privi cu îngrijorare mașina parcată la doi-trei metri în fața lor. Chiar sub ea se vedea un ghemotoc de blană deschisă la culoare, aproape nisipie.

– O, nu!... murmură Lucy. Helena, nu te uita, bine? Așteaptă-mă aici!

– Ce este? întrebă fetița.

Brusc, simți că i se face greață și că inima i-o ia la goană. Nu voia să se apropie să vadă ce era, dar, în același timp, nu putea rămâne pe loc. Grămăjoara aceea de blană i se părea a fi o pisică, dar, de obicei, pisicile nu se trânteau așa – cel puțin, nu pe stradă, ci doar dacă se aflau undeva la căldură și în siguranță.

– E o pisică? o întrebă ea în șoaptă pe Lucy, venind mai aproape. Se simțea groaznic. A călcat-o mașina?

Lucy îi aruncă o privire încruntată peste umăr, dar își dădu seama că verișoara ei n-ar fi putut să stea deoparte. Îi plăceau prea mult pisicile, cu toate că ea nu avea una. Și Lucy știa cât e de sensibilă.

– Așa cred. Nu plânge, Helena! Cred că s-a petrecut fulgerător.

Dar fetița n-o asculta.

– Uite, Lucy, s-a mișcat! Sunt sigură!

Lucy se răsuci imediat. PISOIUL era atât de rece și de lipsit de viață, încât nu crezuse c-ar putea să mai fie viu. Dar Helena avea dreptate. Tresărise, abia simțit.

– Ah! mormăi ea. Trebuie să-l ducem imediat la cabinet. Molly și Pete vin în curând. În mod sigur are nevoie de un consult.

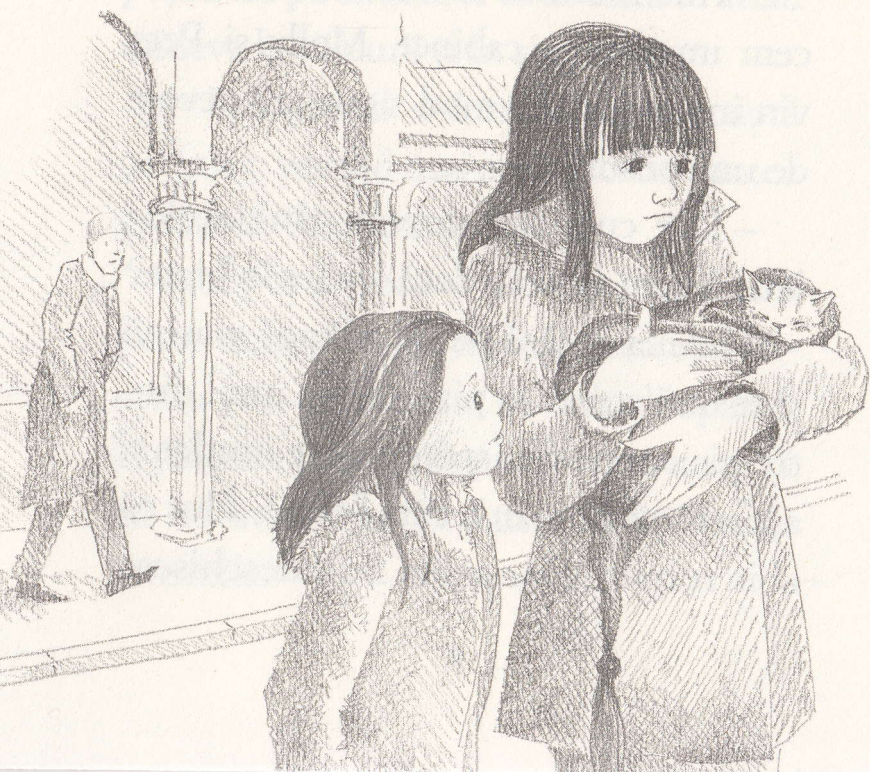
– Dar cum să-l ducem până acolo? Nu-i facem mai rău dacă-l luăm în brațe?

Helena se lăsă pe vine lângă mașină și se uită atentă la pisoi. Avea unul dintre picioarele din spate foarte umflat și așezat într-o poziție cam bizară. Plus că abia respira. Dar acum întredeschisese

ochii – două fante mici aurii. Se uita la ele.

– Ba da, recunosc Lucy. Și s-ar putea să nu vrea să-l atingem. E în stare de șoc și mă tem că stă de mult aici – e foarte rece.

Își scoase fularul lung și-l înfășură în jurul pisoiașului, ridicându-l de pe asfalt și încercând să-i susțină piciorul rănit.

Helena îi urmărea mișcările și-și mușca buzele de emoție. Văzuse la cabinet pisici care șuierau sau se repezeau să-i zgârie pe Lucy și pe medici pentru că erau speriate sau rănite. Spera că motănelul acesta n-avea să se zbată: nu părea să aibă forța necesară.

Poate pentru că era prea slăbit sau poate pentru că înțelesese că Lucy și Helena încercau să-l ajute, pisoiul rămase cuminte în brațele lui Lucy în timp ce fetele o porniră cu pas iute pe stradă mai departe. Helena aproape alerga lângă verișoara ei, ducându-i geanta și aruncându-și întruna ochii spre pisoiul amorțit. Capul motănelului atârna peste brațul lui Lucy, și, din când în când, gura i se deschidea într-un mieunat firav, fără sunet.